

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 458/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., spol. s r. o., K., zastúpenej advokátom Mgr. M. M., D., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp. zn. 5 Cb 1/2009 z 23. marca 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 200/2010 z 10. februára 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., spol. s r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. M. M., D., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 Cb 1/2009 z 23. marca 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Cob 200/2010 z 10. februára 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že žalobou podanou okresnému súdu 13. novembra 2008 sa S., s. r. o., N. (ďalej len „žalobca“), domáhal proti sťažovateľke ako žalovanej zaplataenia sumy 629 185,95 Sk s príslušenstvom ako nezaplatenej ceny (jej časti) za dodané a prevzaté dielo „komunikácia spevnených plôch“ na základe zmluvy o dielo č. 28/H/2006 zo 4. decembra 2006.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 5 Cb 1/2009 z 23. marca 2010 žalobe žalobcu vyhovel a zaviazal sťažovateľku zaplatiť mu sumu 20 885,15 € s príslušenstvom a trovami konania. Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd namietaným rozsudkom o odvolaní sťažovateľky rozhodol tak, že prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Podľa sťažovateľky prvostupňový súd, ako aj odvolací súd porušili jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najmä tým, že „*pri posudzovaní jednotlivých ustanovení Zmluvy o dielo č. 28/H/2006 zo dňa 4. 12. 2006 v znení dodatku č. 3 zo dňa 28. 6. 2007, ktorú považovali za základ právneho vzťahu účastníkov konania, túto vykladali a využili pri odôvodňovaní svojich rozhodnutí len tie jej ustanovenia, ktoré podporovali ich rozhodnutia a nezaoberali sa zmluvou a zmluvným vzťahom účastníkov komplexne ako celkom*“.

Sťažovateľka namietala, že v priebehu konania viackrát poukazovala na znenie čl. VIII bodu 8.1 zmluvy o dielo s tým, že „*navrhovateľ (zhotoviteľ diela) si nesplnil svoje povinnosti vyplývajúce mu z predmetného článku - nedodržel postup, na základe ktorého by bol oprávnený fakturovať akúkoľvek čiastku v súvislosti s vykonaním diela avšak túto skutočnosť nezobrali súdy do úvahy, ale na druhej strane vyžadovali od sťažovateľa striktné dodržiavania iných ustanovení predmetnej zmluvy o dielo*“.

Sťažovateľka sa nestotožňuje so závermi okresného súdu a krajského súdu uvedenými v odôvodnení ich rozhodnutí v jej veci a predovšetkým namieta, že sa „nezaoberali tvrdeniami sťažovateľa, ktoré boli potvrdené aj konateľom zhotoviteľa diela o cene diela za 1 m² pri ustálenej výmere diela a opätovne tento dôkaz vyhodnotili jednostranne v prospech zhotoviteľa s odkazom na zmluvu o dielo aj napriek skutočnosti, že sám konateľ zhotoviteľa vypovedal, že bola dohodnutá jednotková cena za 1 m² vykonaného diela“.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom o nej takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa P., spol. s r. o., so sídlom K..., priznané čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené rozsudkom Okresného súdu Námestovo zo dňa 23. 3. 2010 sp. zn. 5 Cb/1/2009 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 10. 2. 2011, sp. zn. 13 Cob/200/2010.

2. Ústavný súd SR ruší rozsudok Okresného súdu Námestovo zo dňa 23. 3. 2010 sp. zn. 5 Cb/1/2009 a rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 10. 2. 2011, sp. zn. 13 Cob/200/2010 a vec im vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi P., spol. s r. o., so sídlom K..., Ústavný súd SR priznáva finančné zadostučinenie v čiastke 4.393,77 EUR, ktoré je Okresný súd Námestovo a Krajský súd v Žiline povinní vyplatiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Okresný súd Námestovo a Krajský súd v Žiline, sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v čiastke 261,82 € na účet právneho zástupcu sťažovateľa Mgr. M. M... a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu...“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa č 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorsich predpisov (dalej len „zákon o ústavnom súde“) každý navrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého navrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedene v  25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na dalsie konanie. Podľa tohto ustanovenia navrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, navrhy, ktoré nemajú zákonom predpisane nalezitosti, neprípustné navrhy alebo navrhy podane niekým zjavne neoprávneným, ako aj navrhy podane oneskorene moze ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uzsnesenim bez ústneho pojednávania. Ústavný súd moze odmietnuť aj navrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z  25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posudi, i táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažností ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dojst k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažností preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možností porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnost ktorej by mohol posudi po jej prijatí na dalsie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľka nevyčerpala opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľka oprávnená podľa osobitných predpisov.

1. Sťažovateľka v prvom rade namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 Cb 1/2009 z 23. marca 2010.

Podľa ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné sudy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o návrhoch, o ktorých je oprávnený podľa platných predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd. Z uvedených dôvodov ústavný súd uzavrel, že vo veci sťažovateľky je tu ešte iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy), ktorý je oprávnený a povinný rozhodovať o tom, či došlo k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to tvrdí v sťažnosti.

Sťažovateľka tým, že podala odvolanie proti predmetnému rozsudku okresného súdu na krajskom súde, sama uznala, že má k dispozícii opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva, o ktorom rozhodol krajský súd. Vychádzajúc z týchto záverov ústavný súd nezistil žiadny ústavný dôvod na to, aby sa v tejto veci neriadil princípom subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto aplikujúc tento článok ústavy a § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 Cb 1/2009 z 23. marca 2010, pre nedostatok svojej právomoci.

2. Sťažovateľka ďalej namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Cob 200/2010 z 10. februára 2011.

Článok 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

V súvislosti s namietaným porušením práva sťažovateľky na riadny súdny proces tým, že všeobecné súdy ju zaviazali na peňažné plnenie v prospech žalobcu, ústavný súd pripomína, že prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje ochrana viacerých práv, a to predovšetkým právo na prístup k súdu a právo na spravodlivé súdne konanie, ktorého ochranu poskytuje aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by mohlo dôjsť vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01), ako aj vtedy, ak by v rámci opravných konaní všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym konaním (m. m. IV. ÚS 279/05, IV. ÚS 337/04).

Krajský súd svojím rozsudkom sp. zn. 13 Cob 200/2010 z 10. februára 2011 ako odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 5 Cb 1/2009 z 23. marca 2010. Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv namietaným rozsudkom krajského súdu z dôvodu, že jednostranne vyhodnotil dôkazy v prospech žalobcu a „*nezaoberal sa zmluvou a zmluvným vzťahom účastníkov komplexne ako celkom*“.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu a v tejto súvislosti poukazuje na relevantnú časť jeho odôvodnenia, v ktorej sa uvádza:

«Prejednaním veci podľa § 212 ods. 1 O. s. p. na základe tých dôvodov, ktoré žalovaný vymedzil v písomne podanom odvolaní zo dňa 11. 5. 2010... a z nich len tých relevantných odvolacích dôvodov, ktoré boli predmetom konania pred súdom prvého stupňa, za konštatovania uzavretého skutkového stavu v zmysle § 213 ods. 1 O. s. p. krajský súd vyhodnotil, že okresný súd vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové závery a rovnako správne ich právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu a stotožnenia sa s podstatnými dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom, krajský súd odkazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu za aplikácie ust. § 219 ods. 2 O. s. p.

Len na zdôraznenie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu, a k odvolacím dôvodom žalovaného krajský súd v prvom rade uvádza, že v rámci napadnutého rozsudku okresného súdu bol vyhodnocovaný základ zmluvného vzťahu žalobcu a žalovaného vzhľadom k tomu, aby bolo možné posúdiť otázku uplatneného nároku žalobcu a dôvodnosť vnesenej obrany žalovaného.

V zhode so záverom okresného súdu krajský súd konštatuje, že základom právneho vzťahu účastníkov bola Zmluva o dielo č. 28/H/2006 zo dňa 04. 12. 2006... a jej rámec určený v predmete plnenia, konkrétne v čl. III. bod 3.3. zmluvy určeným rozsahom plnenia, ktoré vymedzenie malo premietnuť do čl. V. Cena, s určením maximálneho rozpočtu ceny diela podľa rozpisu v prílohe č. 1 zmluvy, a to v dohodnutej cene diela podľa jednotlivých etáp zmluvy o dielo v bode 5.1 zmluvy, so zahrnutím všetkých nákladov na zhotovenie predmetu diela špecifikovaných v bode 5.2, ako aj stanovením ďalších dojednaní týkajúcich sa ceny diela, a to v bodoch 5.3 až 5.7 zmluvy. Zmluva o dielo bola základom pre Dodatok č. 3 uzavretým medzi účastníkmi sporu dňa 28. 06. 2007..., ktorým sa v zmysle bodu 3.7 zmluvné strany dohodli na rozšírení predmetu plnenia a tým zmene čl. III. zmluvy o dielo o predmet plnenia: Komunikácia a spevnené plochy, čo malo väzbu na zmenu čl. V. Cena, a to zmenu bodu 5.1, keď sa zmluvné strany dohodli na úprave ceny diela pre dažďovú kanalizáciu s určením maximálnej ceny 6 500 510,80 Sk (s DPH), špecifikovanej ako komunikácia I. etapa na sumu 3 597 850,10 Sk bez DPH, komunikácia II. etapa na sumu

1 864 764,00 Sk bez DPH, DPH 19 % = 1 037 896,70 Sk, cena s DPH 6 500 510,80 Sk, s tým, že v ostatných bodoch ostáva Zmluva o dielo č. 28/H/2006 zo dňa 04. 12. 2006 bez zmien. Práve Dodatkom č. 3 bol tak účastníkmi rozšírený predmet plnenia, pričom v danom prípade nešlo o naviac práce. Vo vzťahu k zápisu zo dňa 05. 03. 2008..., z ktorého žalovaný odvodzoval dohodnutú jednotkovú cenu medzi účastníkmi sporu 1 134,40 Sk/m² spevnených plôch do finálnej podoby, ktorá dohoda o cene mala byť potvrdená i výpoveďou svedka Š. C., tak krajský súd uvádza, že Zápis z kontrolného dňa stavby v zmysle ZoD č. 28/H/2006 Dodatok č. 3 zo dňa 05. 03. 2008 vníma a hodnotí ako popis skutkového stavu účastníkmi, ktorý nie je možné vykladať so záverom zmeny zmluvy o dielo. Ide skôr o zhodnotenie skutkového stavu v rámci kontrolného dňa. Jeho výsledkom potom bolo zistenie rozdielu v množstve dodaného kameniva - dodávke materiálu, pričom zmluvné strany navrhli spôsob riešenia, a to zohľadnenie tohto rozdielu v ďalšej fakturácii. Práve navrhnuté riešenie, a to zohľadnenie fakturácie bolo žalobcom riešené vykonaním iných prác, a to vykonaním oplotenia, hrubých terénnych úprav, kanalizácie tak, ako bolo uvedené v súpise vykonaných prác a krycom liste súpisu vykonaných prác, ktorých prevzatie potvrdil žalovaný Zápisom o odovzdaní a prevzatí dokončených prác, dodávok, ucelenej časti stavby - diela zo dňa 05. 03. 2008... , ako i Zápisom o odovzdaní a prevzatí dokončených prác, dodávok, ucelenej časti stavby diela zo dňa 11. 7. 2008, kde v stanovisku objednávateľ uviedol: bez pripomienok. Čo sa týka bodu 5. Zápisu z kontrolného dňa stavby v zmysle ZoD č. 28/H/2006 zo dňa 05. 03. 2008..., podľa znenia ktorého: „V rámci dodatku č. 3 ZoD č. 28/H/2006 Investor žiada Dodávateľa, aby rešpektoval dohodnutú celkovú cenu spevnených plôch do finálnej podoby v max. kalkulovanej cene 1 134,4 Sk/m²“, tak tento vykladá krajský súd so záverom vyjadrenia dodávateľa s požiadavkou o rešpektovanie ceny. Krajský súd vyslovuje záver, že zo znenia čl. 5. Zápisu z kontrolného dňa stavby zo dňa 05. 03. 2008 nie je možné vyvodit' dojednanie účastníkov o zmene ceny zmluvy o dielo vo väzbe na dodatok č. 3. K tejto skutočnosti boli vypočutí svedkovia aj Ing. J. P., Š. C., Ing. A. S. do zápisnice o pojednávaní pred okresným súdom zo dňa 23. marca 2010... Svedok Ing. J. P. uviedol: „Keď spočítam m² vykonaného diela, v súhrne mi to dá 3 786 m², ktoré keď vynásobíme dohodnutou jednotkovou cenou 1 134,40 Sk/m², dostaneme sumu 4 294 951,- Sk“, svedok Š. C. sa vyjadril, že... „Rozsah vykonaných prác na základe dodatku č. 3 ZoD bol stanovený na základe, myslím, geometrického plánu o výmere 3 786 m²“ a ďalej

„Jednotková cena dodržaná bola, pričom zápis z kontrolného dňa stavby podpisoval p. S. Svedok Ing. A. S. vo svojej výpovedi uviedol: „Ja som mal na starosti odovzdanie a prevzatie prác, preto sa k jednotkovým cenám neviem vyjadriť“. Uvádza krajský súd, že ani predmetné svedecké výpovede nedali základ pre výklad čl. 5. Zápisu z kontrolného dňa stavby zo dňa 05. 03. 2008 ako zmenu zmluvy o dielo vo väzbe na dodatok č. 3 v časti ceny plnenia. Navyiac zdôrazňuje, že účastníci v zmluve o dielo konkrétne v čl. XVII. bodu 17.3 dohodli, že: „Túto zmluvu je možné zmeniť, alebo zrušiť vzájomnou dohodou zmluvných strán. Akékoľvek dohody, zmeny alebo doplnky tejto zmluvy sa stávajú jej súčasťou iba vo forme písomného dodatku, podpísaného zmluvnými stranami, alebo osobami k tomu zmluvnými stranami splnomocnenými“. Samotný postup žalovaného, ktorý dielo preberal po etapách podľa čl. II. Zápisu z kontrolného dňa stavby v zmysle ZoD č. 28/H/2006 Dodatok 3 zo dňa 05. 03. 2008... a Zápisu o odovzdaní a prevzatí dokončených prác, dodávok, ucelenej časti stavby - diela zo dňa 11. 7. 2008... a súčasne čiastočne plnil, mal dôsledok v rovine vzniku vyvrátiteľnej domnienky o existencii záväzku, ktorú správne vyhodnotil okresný súd so záverom uznania zvyšku dlhu v zmysle § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka. Bolo preto práve povinnosťou žalovaného v rámci vyvolaného súdneho konania, vyvrátiť rozsah plnenia poskytnutého žalobcom, čo neuskutočnil, a to ani jednotlivito vo vzťahu k jednotlivej fakturácii a ani komplexne. To znamená, že pre vyvrátenie opaku domnienky uznania bolo potrebné vykonať žalovaným svoj spôsob výpočtu ceny plnenia vo väzbe na vystavené faktúry, krycie listy, zápisy o prevzatí diela zo dňa 05. 03. 2008 a dňa 11. 7. 2008, tento výpočet konkretizovať a podložiť, k čomu zo strany žalovaného nedošlo. Na základe vyššie uvedených doplnení krajským súdom bol napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 O. s. p.»

Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či sa krajský súd ako odvolací súd vysporiadal so sťažovateľkou podaným odvolaním ústavne akceptovateľným spôsobom, t. j. či jeho stotožnenie sa so závermi okresného súdu, pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu, identifikáciu vzťahu sťažovateľky ako žalovanej so žalobcom, ako aj s právnymi názormi vyslovenými v rozsudku okresného súdu, možno považovať z ústavného hľadiska za udržateľné.

Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry ústavný súd poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok je spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (napr. K. c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002)] vyplýva, že ústavný súd a ESLP overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Skutočnosť, že sa krajský súd v zásade stotožnil s odôvodnením okresného súdu spôsobom, ktorý zákon umožňuje (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), nemohla mať automaticky za následok porušenie označených práv sťažovateľky. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 75/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu

môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní; obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietaný rozsudok krajského súdu, ktorým sa stotožnil s argumentáciou obsiahnutou v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu a potvrdil jeho správnosť, bolo možné považovať za svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený, resp. za taký, ktorý by popieral zmysel práva na súdnu ochranu. Vychádzajúc predovšetkým z citovanej časti namietaného rozsudku krajského súdu sa ústavný súd nestotožňuje s tvrdením sťažovateľky, že krajský súd vyhodnotil právny základ jej zmluvného vzťahu so žalobcom (zmluvy o dielo) jednostranne, a preto jeho právne závery, ktorými zdôraznil vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu, považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Vzhľadom na uvedené neexistujú podľa názoru ústavného súdu z ústavnoprávneho hľadiska žiadne dôvody na to, aby sa spochybňovali závery namietaného rozsudku odvolacieho súdu. Pretože namietaný rozsudok krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu) nevykazuje znaky svojvôle a je primeraným spôsobom odôvodnený, ústavný súd nemá dôvod zasiahnuť do právnych názorov krajského súdu (podobne I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) zhodných s právnymi názormi okresného súdu.

V prípade sťažovateľky teda nedošlo k odmietnutiu spravodlivosti, ktoré by mohlo mať za následok porušenie jej základných práv, ale o prípad, keď právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa sťažovateľkiných subjektívnych názorov. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že medzi rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Cob 200/2010 z 10. februára 2011 a sťažovateľkou označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie umožnila reálne vysloviť ich porušenie (m. m. IV. ÚS 112/05).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už nezaoberal jej ďalšími návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2011